

РЕШЕНИЕ

№ 34684

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9030** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.8, чл.9 и чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] от А. срещу РЕШЕНИЕ №4486 от 11.08.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. Конкретно се твърди, че е процесуално незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния закон. Визира се, че решението е издадено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Подчертава се, че лицето подробно и добросъвестно е посочило причините, поради които търси закрила в България и същите се изразяват в това, че има основателни опасения от преследване и заплахата за живота му. Като неправилен се определя и извода на ДАБ, че в страната по произход няма международен и вътрешен въоръжен конфликт. С оглед изтъкнатите доводи –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание оспорващият не се явява. Представява се от адв.Х., определен по реда на ЗПП. Поддържа се твърдението за общи и бланкетни изводи, без да е обсъдена конкретната бежанска история. Твърди се, че при евентуално връщане лицето ще бъде изложено на нечовешко и унижително третиране. С оглед това се моли да се отмени решението и преписката да се върне за ново разглеждане.

Ответникът, чрез юрк.К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Не се споделят възраженията, че не е обсъдена конкретната бежанска история. Подчертава се, че видно от същата кандидата има по-скоро мигрантски подбуди.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 26.08.2025г. по отношение на решението, връчено на 13.08.2025г., е в срок, допустима е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка съобрази следното:

Производството е образувано по молба за закрила от Р. А. лице от мъжки пол, [дата на раждане] в общ. Б., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пацун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН].

Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Видно от докладна записка с вх. № ВР-50/19.01.2024г., Р. А. не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа", където е бил настанен, поради което с решение № 3683 от 28.02.2024г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, производството за предоставяне на международна закрила на Р. А. е прекратено.

Впоследствие кандидатът е задържан в Германия и е върнат в Република България съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013.

С молба рег. № УП-15813/13.05.2025г. производството за предоставяне на международна закрила на чуждият гражданин е възобновено и същия е настанен в РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа", което място отново към момента на съдебното заседание самоволно е напуснал и е в неизвестност.

В интервюто с рег. № УП-15813 от 30.05.2025г. молителят разказва, че напуснал нелегално А. преди две години, минал нелегално транзит през И. и влязъл нелегално в Турция, където работил по професията си автомонтьор две години. В България влязъл пеша с група мигранти на територията на страната, пътувал с автомобил и го задържали близо до границата със С.. Подал молба за закрила, но тръгнал за Германия, защото искал там да работи и да продължи своето образование.

Лицето е мотивирало молбата си за МН закрила с желанието си да се образова, да работи по професията, която има и невъзможността да се реализира в А.. Ответникът е маркирал, че няма данни, от които да е видно, че той е напуснал родината си заради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Не заявява да е бил заплашван лично по нито една от посочените причини. Не е бил политически ангажиран и никога не е членувал и политическа партия или организация. Не е бил съден или осъждан в държавата си по произход. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

Въз основа на изложено от ответника е прието, че молбата на кандидата е неоснователна, тъй като не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Посочените от молителя причини за напускане на родината му, а именно желанието му да се образова и да работи по професията, която има, както и невъзможността да се реализира в А. не са по причина на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценяват като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив.

Ответникът е маркира и че се наблюдават редица противоречиви факти по бежанската история и поведението на кандидата, след подаването на първоначалната му молба за - закрила в Република България. Прието е изначално, че лицето не е търсило закрила, защото не е поискал такава в РБ веднага, а е бил задържан от полицията, вкл. и защото не изчаква решението по нея, а напуска

лагера и е установен в Германия. Касателно противоречията е установено, че молителят е предоставил фотокопие на лична карта №1511978, издадена от Ислямска република А.. В същата като имена на лицето са посочени Р. (собствено) И. (бащино) А. (фамилно), [дата на раждане] вместо декларираното впоследствие име фамилно А. пред органа и друга дата на раждане - 02.02.2001г. Констатирано е, че лицето е проявило незаинтересованост и не съдейства за изясняване на фактите и обстоятелствата по подадената от него молба за международна закрила. Изложеното е причина бежанската история да не се приема с доверие.

Направен е извода, че кандидата не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване“; Молителят не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, което не се установява в конкретния случай. В този случай може да се направи извод, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила.

Посочено е, че съгласно Глава II, §. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Въз основа на изложеното – от ответника е подчертано, че действителният мотив за напускането на държавата му по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а факта, че молителят е имал финансови проблеми в А., поради което е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот.

Установено е, че няма данни и за приложението на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, съгласно който действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Аналогични изводи ответникът е направил и за неоснователност на молбата в частта за търсене на хуманитарна закрила. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Посочено е, че няма данни да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело №

С-465/07, на чл.15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Във връзка с гореизложеното – е анализирана справката от 11.06.2025г., видно от която насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице страх от преследване, както и да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск. да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Направен е извода, че страна не е в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Констатирано е, че има определени уязвими групи, които могат да попаднат в хипотезата на чл.9, но лицето не е сред тях. Налице е трудна икономическа обстановка, но въпреки това ситуацията със сигурността значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

Не са установени и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи.

Направен е извода, че за молителят липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Също така е визирано, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

С оглед изложеното молбата за закрила в цялост е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от ответника е представена нова актуална справка от 30.09.2025г., която видно от същата на л.80 е аналогична в голяма степен със справката на л.15 от м.06..

Следователно от ПРАВНА СТРАНА съдът намира следното:

Председателят на ДАБ като издател на оспореното решение е компетентен по чл.75 от ЗУБ да разгледа искането за закрила във връзка с чл.8 и чл.9 от ДАБ.

Актът е мотивиран, не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Бежанската история е разгледана конкретно, а впоследствие и обективно. Необосновано и неясно е твърдението на страната, че няма изводи касателно същата. Ответникът е визирал, че лицето не е

заявило конкретно събитие за напускане на страната, а това е бил собствен него избор да работи другаде - първо в Турция 2 години, а впоследствие е напуснал самоволно бежански център и е отишъл в Германия, от където е бил върнат. Не е заявил да е бил преследван или по никакъв начин насилван вкл. и по причина основание за закрила. Визирани са и противоречия в бежанската история относно името и датата на раждане. Следователно актът е мотивиран и в производството не са допуснати каквито и да е процесуални нарушения вкл. съществени такива. По съществото съдът напълно споделя изводите на ответника. Правилното възприемане на бежанската история е допринесло и за правилната констатация, че молбата в цялост е неоснователна вкл. и поведението на лицето. Същото се изразява в това, че не е подадена своевременно молба за закрила, не се изчаква производството, за което е уведомен изрично, вкл. и по време на съдебното производство кандидата е напуснал мястото за настаняване и е в неизвестност. Представя противоречиви данни. Изрично заявява /интервю на л.22/, че е напуснал А., защото е искал да отиде в Германия и да работи там. Искан е да работи и да се образова, а в А. не може. Спокойно е упражнявал професията си в Турция около 2 години. Въз основа на изложеното при положение, че изрично заявява, че не е имал каквито и да е проблеми във връзка с религията, етноса или социалното си положение – правилни са изводите на ответника. Видно е, че никъде в интервюто си лицето не споделя за преследване вкл. и въз основа на фактори, основание за закрила. Дори няма опасенията от такова поведение. Не споделя, че ако бъде върнат ще бъде преследван. Твърди, че ако се върне- ще се самоубие, защото в страната не останали млади хора. Изложеното обаче нежелание да бъде там, където е роден и чиито гражданин е – не е основание за закрила. Кандидатът от друга страна е бил в Турция, която е трета сигурна държава съгласно списъка. Също така в А. се намира семейството на лицето.

Ето защо съдът споделя извода на ответника, че въз основа на тази бежанска история няма основание за предоставяне нито на бежанска закрила, нито на хуманитарен статут, а се касае за мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната-си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто лични съображения, той е мигрант, а не бежанец.

Безспорно се установи, че лицето не е преследвано по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, поради което не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на афганистанския гражданин. Правилно е разгледана и не е установена и хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ –да има действия на преследване насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Такива твърдения, че е бил преследван заради своя пол молителят не прави, поради което е прието, че искането за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

На следващо място обосновано от ответника е направен извода, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция - няма. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е

бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което не съществува и бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ.

Правилно е констатирано и че спряно лицето не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи/съдилища, до които е подадена молбата и тази преценка правилно е направена въз основа както на представената справка от 11.06.2025г. на л.14, така и от новата справка от 30.09.2025г.. От тези 2 справки -е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. В действителност има проблеми и то най-вече за бивши правителствени лица, към чиято категория не спада молителят, поради което дори да бъде върнат няма да е изложен на риск живота или здравето му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на- международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са, налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Също така от справките не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Ответникът в решението си е маркирал, че има уязвими групи, които могат да попаднат в хипотезата на чл.9, но видно от материалите по преписката молителят не е в тази категория. Безспорно има трудната икономическа обстановка в А., която принуждава лицата да бъдат мигранти.

Следователно правилно е счетено, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като за кандидата не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед изложеното – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] от А. срещу **РЕШЕНИЕ** №4486 от 11.08.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия:

